

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/20/2016
Identifikačné číslo spisu: 6015201380
Dátum vydania rozhodnutia: 19.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6015201380.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: C. G., narodený dňa XX.XX.XXXX, G., proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, kancelária Banská Bystrica, Skuteckého 30, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu sp. zn. 4N 11 342/2014-KaBB zo dňa 12.10.2015, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23Sp/79/2015-16 zo dňa 30.11.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23Sp/79/2015-16 zo dňa 30. novembra 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporcu sp. zn. 4N 11 342/2014-KaBB zo dňa 12.10.2015, ktorým odporca nepriznal navrhovateľovi v zmysle ustanovenia § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi (ďalej len „zákon o poskytovaní právnej pomoci“) nárok na poskytnutie právnej pomoci. Zároveň navrhovateľovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa skonštatoval, že v danom prípade rozhodnutie odporcu bolo vydané v súlade so zákonom.

Z predložených dokladov v súvislosti s dosahovanými príjmami navrhovateľa mal súd za preukázané, že navrhovateľ svojím príjmom (415,- Eur mesačne) presiahol 1,6 násobok minima pre jednu dospelú osobu (t. j. 316,94 Eur), platnú odo dňa 01.07.2015. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť sa navrhovateľ nenachádza v stave materiálnej núdze. Odporca sa tiež zaoberal ust. § 6b/ ods. 2 zákona o poskytovaní právnej pomoci, v zmysle ktorého, ak príjmy prevyšujú zákonom určenú hranicu materiálnej núdze, odporca môže poskytnúť právnu pomoc s finančnou účasťou oprávnenej osoby, ak je to primerané

okolnostiam žiadanej právnej pomoci. Poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 6b ods. 2 citovaného zákona je „možnosťou“ nie povinnosťou správneho orgánu. V danom prípade bolo vecou správneho uváženia odporcu, či takúto pomoc poskytne, alebo nie.

V danom prípade navrhovateľ (žiadateľ) žiadal o poskytnutie právnej pomoci v súvislosti s podanou ústavnou sťažnosťou na Ústavnom súde SR. Krajský súd mal za preukázané, že navrhovateľ podal žiadosť o poskytnutie právnej pomoci v čase, keď navrhovateľovi už uplynula lehota na podanie ústavnej sťažnosti a preto všetko nasvedčovalo tomu, že by šlo o zrejmu bezúspešnosť sporu a preto poznamenal, že úvaha odporcu (správne uváženie) o neposkytnutí právnej pomoci aj v súvislosti s touto skutočnosťou nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom.

Z uvedených dôvodov súd po preskúmaní veci a postupu správneho orgánu dospel k záveru, že rozhodnutie nebolo vydané v rozpore so zákonom a preto napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil. Neúspešnému navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania a zaviazal ho zaplatiť súdny poplatok podľa § 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, nakoľko navrhovateľ je poplatníkom, keďže podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní bol neúspešný.

Rozsudok krajského súdu napadol navrhovateľ včas podaným odvolaním. Uviedol, že rozhodnutie napadol z dôvodov právne relevantných uvedených v časti odôvodnenia teraz napadnutého rozsudku, ktorých sa v plnej výške pridrižiava (uvedených v rozsudku na liste č. 2, 3 a 4 v ods. 1 a 2).

Podľa názoru navrhovateľa nie sú dané dôvody na odmietnutie mu poskytnutia právnej pomoci z dôvodov :

1./ Pretože by odporca nebol úspešný v tejto kauze s poukazom aj na stanovisko Ústavného súdu SR v Košiciach, ktorý v podstate len konštatoval, že jeho právny zástupca nie je advokát, je t. č. dôchodca, a nie je evidovaný v Advokátskej komore. Z finančných dôvodov/dôchodok len tak- tak stačí navrhovateľ pokrývať svoje životné potreby, preto z tohto dôvodu si nemôže dovoliť pribrať si advokáta v žiadnom konaní, teda z týchto dôvodov žiada o poskytnutie právnej pomoci.

2./ Odporca uviedol, že druhým dôvodom je skutočnosť, že navrhovateľ poberá 415 Eur dôchodok a jeho príjem nepresahuje 1,4 násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nejde o verejnú bezúspešnosť sporu, že hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčísliť v peniazoch.

Uvedené tvrdenie je podľa navrhovateľa totálne právne irelevantné, pretože po odpočítaní zo sumy 415 Eur, t. č. jeho životných nákladov - ubytovanie, nájom na byt, lieky a iné, ktoré v odvolaní podrobne rozvádza, na živobytie mu zostáva cca 160,- Eur, čo je pod hranicu životného minima. Každý mesiac dopláca na lieky, lekárske ošetrovanie a pod., ktoré sú pre jeho zdravotný stav životne dôležité, k čomu odporca ako aj odvolací súd absolútne nepríhliadal.

Taktiež ani odporca, ani odvolací súd neuznáva navrhovateľove právne relevantné skutočnosti - podvodným spôsobom prišiel o jednoizbový byt, počas PN-ky bol navrhovateľ lúpežne prepadnutý, hospitalizovaný a operovaný na hlavu, následne po násilnom vlámaní byt doslovne celý komplet vykradnutý s tým, že trestné stíhanie je dodnes prerušené.

Z uvedených právne relevantných skutočností žiadal o objektívne prešetrenie celej jeho do nekonečna sa naťahujúcej kauzy a aby už konečne súdne orgány, orgány v trestnom konaní boli brané na zodpovednosť v týchto dvoch kauzách a bola mu ako občanovi tohto štátu, dôchodcovi, poskytnutá právna pomoc.

Navrhovateľ sa v zákonom stanovenej lehote k odvolaniu odporcu vyjadril v podaní zo dňa 01.02.2016. Uviedol, že rozsudok krajského súdu považuje za správny a navrhuje, aby bol v odvolacom konaní ako vecne správne potvrdený. Mal za to, že krajský súd sa dostatočne venoval zisteniu skutkových okolností

a na základe zistených skutočností dospel k správne právnemu posúdeniu veci. Zistenia uvádzané v rozsudku nesporne vyplývajú z právneho posúdenia zákonnosti postupu správneho orgánu krajským súdom, ako aj z ústnych prednesov účastníkov na uskutočnenom pojednávaní.

Krajský súd správne rozhodol, keď rozhodnutie odporcu potvrdil, ako aj ďalej rozhodol, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal a rozhodol o povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok vo výške 35 Eur.

Poukázal, že navrhovateľ nie je osoba v materiálnej núdzi, čo mal súd za preukázané, lebo navrhovateľ svojím príjmom (415,-6 mesačne) presahuje aj 1,6 násobok sumy životného minima pre jednu dospelú osobu (t. j. 316,94 €) ustanoveného zákonom č. 601/2003 Z. z. o životnom minime a taktiež súd mal za preukázané, že sa odporca zaoberal aj ust. § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi. Odporca, správny orgán v konaní o nároku na poskytovanie právnej pomoci konal v intenciách zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi.

Obranu navrhovateľa v podanom odvolaní zo dňa 21.12.2015 považuje odporca za účelovú. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odporca navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19.04.2017 potom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa § 2 zákona o poskytovaní právnej pomoci, tento zákon ustanovuje podmienky poskytovania právnej pomoci, postup fyzických osôb a príslušných orgánov v konaní o nároku na priznanie právnej pomoci a inštitucionálne zabezpečenie poskytovania právnej pomoci.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona o poskytovaní právnej pomoci, na účely tohto zákona je právnou pomocou poskytované právnych služieb osobe oprávnenej podľa tohto zákona v súvislosti s uplatňovaním jej práv, ktoré zahŕňajú najmä právne poradenstvo, pomoc pri mimosúdnych konaniach, vrátane sprostredkovania riešenia sporov formou mediácie spisovanie podaní na sudy, zastupovanie v konaní pred súdmi a vykonávanie úkonov s tým súvisiacich a úplné alebo čiastočné uhrádzanie nákladov s tým spojených.

Podľa § 4 ods. 2 zákona o poskytovaní právnej pomoci, do príjmu fyzickej osoby, ktorá žiada o poskytnutie právnej pomoci (ďalej len "žiadateľ"), sa započítavajú príjmy obdobne ako pri výpočte príjmu fyzickej osoby na účely určenia súm životného minima; to neplatí, ak sú spoločne posudzované fyzické osoby účastníkmi sporu v súdnom konaní s protichodným postavením.

Podľa § 6 ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci, fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak

- a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,
- b) nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a
- c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčísliť v peniazoch.

Podľa § 6a ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci, ak príjem fyzickej osoby presahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a súčasne nepresahuje 1,6-násobok uvedenej sumy a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom, má právo na poskytnutie právnej pomoci určeným advokátom alebo centrom pri splnení podmienky finančnej účasti vo výške 20% trov právneho zastúpenia podľa osobitného predpisu; splnenie podmienok podľa § 6 ods. 1 písm. b) a c) tým nie je dotknuté. Ustanovenie § 6 ods. 2 sa použije primerane.

Podľa § 6b ods. 2 zákona o poskytovaní právnej pomoci, ak príjmy prevyšujú zákonom určenú hranicu materiálnej núdze, centrum môže poskytnúť právnu pomoc s finančnou účasťou oprávnenej osoby, ak je to primerané okolnostiam žiadanej právnej pomoci.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci sa za príjem podľa tohto zákona považujú príjmy fyzických osôb podľa osobitného predpisu po odpočítaní

- a) poistného na verejné zdravotné poistenie,
- b) poistného na nemocenské poistenie, poistného na starobné poistenie, poistného na invalidné poistenie a poistného na poistenie v nezamestnanosti,
- c) preddavku na daň alebo dane z príjmov fyzických osôb a
- d) ďalších výdavkov vynaložených na dosiahnutie, zabezpečenie a na udržanie príjmov fyzických osôb.

Podľa § 7 ods. 2 zákona o poskytovaní právnej pomoci, za príjem podľa tohto zákona sa považujú aj

- a) príjmy oslobodené od dane z príjmov fyzických osôb podľa osobitného predpisu, okrem prijatých náhrad škôd, náhrad nemajetkovej ujmy, plnenia z poistenia majetku a plnenia z poistenia zodpovednosti za škodu okrem platieb prijatých ako náhrada za stratu zdaniteľného príjmu,
- b) sumy vreckového pri zahraničných pracovných cestách do výšky 40 % nároku na stravné ustanovené osobitným predpisom,
- c) náhrady niektorých výdavkov zamestnancov do výšky ustanovenej osobitným predpisom,
- d) ďalšie príjmy fyzických osôb podľa osobitných predpisov po odpočítaní dane z príjmu fyzickej osoby.

Príjem na účely zákona o poskytovaní právnej pomoci sa zisťuje za kalendárny mesiac, v ktorom bola podaná žiadosť o poskytnutie právnej pomoci, pritom sa prihliada na príjem za posledných šesť kalendárnych mesiacov pred podaním žiadosti, a prehodnocuje sa každých 12 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok na poskytnutie právnej pomoci (ustanovenie § 7 ods. 4 zákona o poskytovaní právnej pomoci).

Za majetok podľa tohto zákona o poskytovaní právnej pomoci sa považujú hnutelné veci a nehnuteľnosti, a ak to ich povaha pripúšťa, práva alebo iné majetkové hodnoty okrem majetku, ktorý sa za majetok nepovažuje podľa osobitného predpisu (ustanovenie § 7 ods. 5 zákona o poskytovaní právnej pomoci).

Podľa § 2 písm. a zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o životnom minime“), za životné minimum fyzickej osoby alebo fyzických osôb, ktorých príjmy sa posudzujú podľa § 3 spoločne, sa považuje suma alebo úhrn súm 198,09 eura mesačne, ak ide o jednu plnoletú fyzickú osobu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského

súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu č. 4N 11342/2014-KaBB zo dňa 12.10.2015, ktorým odporca podľa § 10 ods. 5 zákona o poskytovaní právnej pomoci nepriznal navrhovateľovi nárok na poskytnutie právnej pomoci vo veci „ústavná sťažnosť Ústavný súd SR č. k. Rvp 11516/2015“

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal odvolacie dôvody navrhovateľa najmä z toho pohľadu, či boli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia odporcu vyplýva, že dôvodom jeho vydania bola skutočnosť, že správny orgán na základe priložených listinných dokladov mal za preukázané, že navrhovateľ ako žiadateľ nespĺnil zákonnú podmienku obsiahnutú v ustanovení § 6a ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci, v zmysle ktorej fyzická osoba, ktorej príjem presahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a súčasne nepresahuje 1,6-násobok uvedenej sumy a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom, má právo na poskytnutie právnej pomoci určeným advokátom alebo odporcom pri splnení podmienky finančnej účasti vo výške 20 % trov právneho zastúpenia podľa osobitného predpisu. Uvedená podmienka je pritom nevyhnutným predpokladom na poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 6a ods. 1 cit. zákona, s poukazom na to, že úspešným žiadateľom v konaní o priznanie nároku na právnu pomoc môže byť len ten, kto súčasne preukáže splnenie aj podmienok v zmysle cit. § 6 ods. 1 písm. b/ a c/ uvedeného zákona. Okolnosti prípadu neodôvodňovali priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci ani v zmysle ustanovenia § 6b ods. 2 zákona o poskytovaní právnej pomoci.

Odporca v predmetnej veci posudzoval otázku materiálnej núdze na základe žiadosti navrhovateľa o poskytnutie bezplatnej právnej pomoci zo dňa 28.09.2015 a priložených dokladov, a to z hľadiska splnenia všetkých zákonných podmienok, čím postupoval v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami. Vzhľadom k tomu, že z dokladov predložených navrhovateľom vyplynulo, že navrhovateľ sa v správnom konaní vedenom u odporcu domáhal priznania nároku na právnu pomoc vo veci ústavnej sťažnosti, ktorou chcel docieľiť zrušenie rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 8C/119/2010-145 zo dňa 15.05.2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 8C/119/2010-157 zo dňa 18.06.2012, ktorým bol zamietnutý jeho návrh o zaplatenie 6.000 Eur s príslušenstvom, rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 17Co/191/2012-172 zo dňa 17.09.2014, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvého stupňa, uznesenia Obvodného oddelenia PZ SR Zvolen ČVS: ORP-2310/ZV-ZV-2001 zo dňa 29.06.2013 o prerušení trestného stíhania a rozhodnutie prokurátorky Krajskej prokuratúry Banská Bystrica č. k. Kc 61/15/6600-6 zo dňa 08.06.2015, ktorým odložila podnet navrhovateľa na podanie mimoriadneho dovolania ako nedôvodný, dospel odporca k záveru, že žiadateľ presiahol v každom období posudzovaného obdobia svojím príjmom 1,6 násobok životného minima pre 1 dospelú osobu (sumu 316,94 Eur platnú od 01.05.2015). Uvedené skutočnosti mal odporca za dostačujúce pre konštatovanie absencie materiálnej núdze navrhovateľa, a teda jednej z podmienok pre priznanie nároku na právnu pomoc. Vzhľadom k tomu, že nesplnenie čo i len jednej z podmienok zákona o poskytovaní právnej pomoci má za následok negatívne rozhodnutie o žiadosti žiadateľa, odporca sa zvyšnými podmienkami ďalej nezaoberal. Pri rozhodovaní sa však odporca v rámci správnej úvahy zaoberal aj dôvodmi hodnými osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 6b ods. 2 zákona o poskytovaní právnej pomoci, vyhodnotením ktorých dospel k záveru, že neposkytnutie právnej pomoci by pre navrhovateľa nemalo vážne následky a nespôsobilo by vážnu ujmu na jeho právach a oprávnených záujmoch, nakoľko uplatnenie práva žiadateľa sa javí ako celkom zrejme bezúspešné.

O podanom odvolaní rozhodol súd prvého stupňa tak, že napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil ako súladné so zákonom.

Odvolací súd dáva do pozornosti navrhovateľa, že odporca ako príslušný správny orgán, za účelom rozhodnutia o nároku fyzickej osoby na poskytnutie právnej pomoci musí skúmať splnenie všetkých zákonných podmienok ustanovených v právnej norme § 6 ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci, a teda musí sa venovať aj materiálnej núdzi ako jednej zo zákonných podmienok na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, pretože bez splnenia tejto podmienky, nemožno žiadaný nárok na poskytnutie právnej pomoci priznať, hoci by žiadateľ ďalšie dve podmienky splnil. Za predpokladu, že príjem žiadateľa presahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a súčasne nepresahuje 1,6-násobok uvedenej sumy, skúma odporca splnenie uvedených podmienok v súvislosti s možnosťou priznať právo na poskytnutie právnej pomoci s finančnou účasťou žiadateľa.

Odvolacie námietky navrhovateľa, ktorými spochybňoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku a zákonnosť rozhodnutia odporcu spočívali v tom, že navrhovateľ sa neuspokojil s posúdením skutkového stavu, na základe ktorého odporca zamietol navrhovateľovu žiadosť o poskytnutie právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi, pričom navrhovateľ mal za to, že jeho príjem neprevyšoval sumu 1,6 - násobku životného minima pre 1 plnoletú fyzickú osobu a teda mal za to, že splňal podmienky pre poskytnutie právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi.

Argumentácia navrhovateľa bola založená v podstate na jeho presvedčení, že jeho finančná situácia bola ovplyvnená viacerými faktormi, a to výškou jeho dôchodku 415 Eur, z ktorého mu po odpočítaní životných nákladov (ubytovanie, nájom na byt, lieky, lekárske ošetrovanie a pod.) ostáva na živobytie suma 160 Eur, čo je pod hranicou životného minima. Svoju argumentáciu podporil poukazom na právne relevantné skutočnosti (strata jednoizbového bytu podvodným spôsobom, lúpežné prepadnutie, hospitalizácia, operácia hlavy) čím podľa navrhovateľa splňal požiadavky pre vyhovenie jeho žiadosti o poskytnutie právnej pomoci osobám v hmotnej núdzi.

Odvolací súd v odvolacom konaní je viazaný rozsahom odvolacích dôvodov, v rozsahu ktorých v danom prípade posudzoval, či súd prvého stupňa správne aplikoval právnu úpravu ustanovenú v zákone o poskytovaní právnej pomoci, ktorou zákonodarca stanovil podmienky pre priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi.

V súlade s § 2 zákona o životnom minime predstavuje 1,4 - násobok sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu sumu 277,33 Eur a 1,6 - násobok sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu predstavuje sumu 316,94 Eur.

Odporca pri posudzovaní príjmových pomerov navrhovateľa vychádzal z potvrdenia Sociálnej poisťovne, pobočka Zvolen zo dňa 18.09.2015 o poberaní invalidnej dávky v sume 415,- Eur mesačne s tým, že nebral do úvahy príjem ďalšej posudzovanej osoby, keďže navrhovateľ takéto osoby nemá. Na základe lustrácie údajov z katastrálneho portálu Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky zistil, že navrhovateľ nevlastní žiaden hnutel'ný či nehnuteľný majetok, ktorým by si vedel zabezpečiť ochranu svojich práv. Na podklade predložených dokumentov, dospel odporca k zisteniu, že čistý mesačný príjem navrhovateľa predstavuje sumu 415 Eur, čo o 98,06 Eur presahuje zákonnú hranicu 1,6 násobku životného minima na priznanie práva na poskytnutie právnej pomoci s finančnou účasťou.

Odporca sa v ďalšom venoval preskúmaniu dôvodov hodných osobitného zreteľa, nakoľko odporca má v súlade s ustanovením § 6b ods. 2 zákona o poskytovaní právnej pomoci možnosť poskytnúť právnu pomoc s finančnou účasťou žiadateľovi, ktorého príjmy prevyšujú zákonom určenú hranicu materiálnej núdze, no poskytnutie právnej pomoci je primerané okolnostiam žiadanej právnej pomoci. S prihliadnutím na skutočnosť, že v prejednávanej veci ide o poskytnutie právnej pomoci vo veci ústavnej sťažnosti, ktorú je podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení možné podať v lehote dvoch mesiacov od

právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, mal odporca za preukázané, že navrhovateľ v danej veci nedisponuje rozhodnutiami, proti ktorým by prichádzalo do úvahy podanie ústavnej sťažnosti.

Keďže zákon o poskytovaní právnej pomoci vyžaduje pre priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci kumulatívne splnenie všetkých podmienok ustanovených v tomto zákone, treba prisvedčiť názoru krajského súdu, že nesplnenie čo i len jednej z týchto podmienok spôsobuje nepriznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci.

Na základe vyššie uvedeného stavu veci a taktiež listinných dôkazov je zrejmé, že navrhovateľ nespĺňa podmienku materiálnej núdze, nakoľko jeho príjem presahuje 1,6 - násobok sumy životného minima pre 1 plnoletú fyzickú osobu a rovnako nespĺňa podmienky priznania nároku na poskytnutie právnej pomoci podľa ustanovenia § 6b ods. 2 zákona o poskytovaní právnej pomoci. Tým, že navrhovateľ tieto podmienky nespĺňa, musel najvyšší súd považovať rozhodnutie krajského súdu, ktorý rozhodnutie odporcu o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci potvrdil, za vecne správne.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích dôvodov dospel k záveru, že odporca v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, vo veci rozhodol vecne a právne správne a preskúmané rozhodnutie aj náležite odôvodnil, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa napadnuté rozhodnutie správneho orgánu potvrdil v súlade so zákonom.

V odvolacom konaní bolo potrebné posúdiť, či námietka navrhovateľa, (ktorou spochybňoval nedostatočné posúdenie skutkového stavu, na základe ktorého odporca zamietol navrhovateľovu žiadosť o poskytnutie právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi, keď tvrdil, že jeho príjem neprevyšoval sumu 1,6 -násobku životného minima a teda mal za to, že spĺňal podmienky pre poskytnutie právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi) bola spôsobilá spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa odvolacieho súdu pre účely posudzovania výšky príjmu žiadateľa o poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 4 ods. 2 a § 7 ods. 4 zákona o poskytovaní právnej pomoci bola rozhodujúca výška jeho príjmu, t. j. výška invalidného dôchodku 415,- Eur, avšak nebolo účelom odporcu posudzovať aké má žiadateľ výdavky, teda čo všetko zabezpečuje zo svojho invalidného dôchodku. Námietka navrhovateľa týkajúca sa výšky výdavkov tak nebola podľa odvolacieho súdu dôvodná.

K uvedenému odvolací súd dodáva, že nielen z gramatického výkladu § 7 citovaného zákona, ale i zo zmyslu a účelu zákona o právnej pomoci vyplýva, že za príjem podľa citovaného zákona sa považujú príjmy fyzických osôb po odpočítaní poistného na verejné zdravotné poistenie, na nemocenské poistenie, poistného na starobné poistenie, poistného na invalidné poistenie a poistného na poistenie v nezamestnanosti, ako i preddavku na daň alebo dane z príjmov fyzických osôb a ďalších výdavkov vynaložených na dosiahnutie, zabezpečenie a na udržanie príjmov fyzických osôb.

Za stavu, že pre účely posudzovania výšky príjmu žiadateľa o poskytnutie právnej pomoci bola rozhodujúca výška jeho príjmu z invalidného dôchodku, a nie jeho výdavkov, odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné ako skonštatovať, že právny záver krajského súdu bol v súlade so zákonom.

Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Navyše odvolací súd zistil, že odvolanie navrhovateľa neobsahuje také právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu s poukazom na § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že navrhovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., § 250k ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.).

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.